

မိမိတို့ရဲ့

ငါ့ရည်းစားကိုယ်သူအတွက်

လာရွှေ့သွားတာလဲ

အခန်း(၁)

“ငွေလရယ်...နင်ဟာလေ လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲ”

“အောင်မာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သက်စုအမေးကို ငွေလက ခပ်မာမာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ဟုတ်သည်လေ...။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် မှန်တယ်ထင်၍ လုပ်ခဲ့ခြင်း
သာဖြစ်သည်။

ခုလည်း ငွေလပြန်ပြောလိုက်တော့ သက်စုကပဲ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလိုလေဟာ...ခုငါတို့တက်နေတာက

တက္ကသိုလ်၊ တော်တော် များများဟာလည်း လွတ်လပ်တဲ့ အပျိုလူပျိုတွေချည်းပဲ၊ အဲဒီ
အထဲမှာမှ နင့်ကိုကြိုက်နေကြတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ်၊ နင် နှစ်ပြားမတန်အောင်
ပက်ပက်စက်စက်ကောလာခဲ့တဲ့လူကလည်း အဲဒီ အထဲက တစ်ယောက်၊ နင်...
ကိုကျော်တင့်ကို အဲလိုတော့ မပြောသင့်ပါဘူးဟာ”

သက်စု၏ ရှည်လျားထွေပြားသောစကားအဆုံးမှာ ငွေလက
သူ့မျက်နှာလေးကို အစွမ်းကုန် မဲ့ပစ်လိုက်ရင်း...

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲဟာ၊ သူ့ကို ငါ အစကတည်းက

စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောထားတာပဲ၊ အဲဒါကို အတင်းတွယ်ကပ်ပြီး
နှောင့်ယှက်နေတာကိုး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ...နင့်ရဲ့ လက်တုံ့ပြန်တတ်တဲ့အကျင့်ကြီးကတော့

မကောင်းပါဘူး”

“နင် ငွေလကို အဲဒီ လိုကြီးတော့ မစွပ်စွဲနဲ့ သက်စု၊ ငွေလက အဲဒီ ကျော်တင့်ဆိုတဲ့ လူကို...နောက်ကို ခုလို လမ်းမှာစကားလိုက်ပြောတာမျိုး မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိတောင်းထား တယ်လေ၊ ခုလည်း အဲဒီ ကျော်တင့်က သူ့ကတိသူ ဖျက်တာပဲ၊ ငွေလပြောတာ မလွန်ပါဘူး”

ဝင်ပြောလိုက်သော ဝေမာဦးစကားအဆုံးမှာ ငွေလက တောက်တောက်ပပပြီးကာ ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ပြောလိုက်စမ်းပါ ဝေမာရယ်၊ ငွေလဆိုတဲ့ ငါက လက်တုံ့ပြန်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိပေမယ့် ကတိတစ်ခုလုံးကိုတော့ တန်းဖိုးထားတတ်တယ် ဆိုတာကိုပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ...နင့်ကို ငါ ထပ်မပြောတော့ပါဘူး၊ ခုလည်း ဟိုလူက ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး နင့်ကို တစ်ခုခုလုပ်မှာစိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာပါ”

“အိုး...အဲဒါလည်း ငါ မမှုပါဘူး၊ နားလာကိုက်ရင် ပါးပြန်ရိုက်လိုက်မှာပေါ့”

“ပြီးရော...ပြီးရော၊ နင့်ကို အဲဒီ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘူး”

“အဲလို အမြင်မှန်ရစမ်းပါ သက်စုရယ်၊ လာ...ကင်တင်းသွားရအောင်၊ ငါ ဒီနေ့ နင်တို့ကို ကျွေးပါ့မယ်”

“ဟေ...တကယ်လား”

သက်စု ပြန်မေးလိုက်သောစကားကြောင့် ငွေလမျက်နှာက တည်သွားပြီး...

“သက်စု...ငါ တစ်ခုခုပြောပြီးရင် ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ခဲ့တာရှိလို့လား”

စကားအဆုံးမှာ သက်စုက ဟီးခနဲရယ်လိုက်ကာ...

“ဆောရီးပါ မယ်မင်းကြီးရယ်...ငါ စကားမှားသွားလို့ပါ”

ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ငွေလကအခန်းထဲမှထွက်ရန်
ထ,ရပ်လိုက်သည်။

ဝေမာဦးကတော့ နင် တော်တော်လျှာရှည်တာပဲဟူသော ပုံစံမျိုးနှင့်
သက်စုကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်သည်။

သူတို့သုံးယောက်ထဲတွင်...

ဝေမာဦးက စကားအနည်းဆုံး။

သက်စုကတော့ နေရာတကာ ဝင်ပါချင်သည်။ လျှာရှည်သည်။ ဆင်ခြေ၊
ဆင်လက်လည်း ခြေခြေမြစ်မြစ် ပေးတတ်သေးသည်။

ငွေလကတော့ အစွာဆုံး။ ဘယ်ကိစ္စမဆို မဟုတ်မခံ။
ကိုယ့်ကိုထိလာလျှင်လည်း လက်တုံ့ပြန်တတ်ဖို့ ဝန်မလေးသူ။ ငွေလ၏
ချစ်စရာကောင်းသော အကျင့်တစ်ခုကတော့ ကိုယ့်စကားကိုယ် တာဝန်ယူပြီး
ကတိတည်တတ်ခြင်းပင်။

အဲဒီ လိုကောင်မလေးနှင့်မှ...။

*

အခန်း(၂)

“တော်ပါတော့ ကျော်ယရာ၊ မင်း ဒီနေ့ လက်ကီးလည်း မကောင်းဘူး၊ ကမစားပါနဲ့တော့”

ဘေးမှာထိုင်နေသော နိုင်ထူးက တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ရှုံးနေသော ကျော်ယကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျော်ယက ခပ်အေးအေးပဲ...

“အေးပါ နိုင်ထူးရာ...ဒီတစ်ပွဲရှုံးရင် ထပ်ဆော့စရာ ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့ပါဘူး”

“ငါ့လည်း မင်းကို ရှိတာအကုန်ချေးထားတာနော်၊ ပြောင်နေပြီ”

“ခဏလေး နိုင်ထူးရာ စကားမများပါနဲ့၊ ဒီတစ်ပွဲနိုင်ရင် နိုင်မှာပါ”

ဒိုးဆက်ပြားလေးတွေကို ရွှေ့ရင်း ကျော်ယက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူနှင့်အတူကစား နေသော မင်းမင်းထွန်းက ကျော်ယကို ခပ်စွေစွေကြည့်လာပြီး...

“ဟုတ်ပါ့မလား မောင်ကျော်ယရဲ့၊ ဒီနေ့ဆော့တာ မင်း တစ်ပွဲမှ မနိုင်သေးဘူးနော်၊ ငါနဲ့ ဖြိုးဇော်နဲ့ပဲ တစ်လှည့်စီ သိမ်းနေတာ”

“စောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ကြောင် ကြာကြာရေမငုပ်နိုင်ပါဘူး”

ခပ်ထွေထွေပြန်ပြောလိုက်သော ကျော်ယကို ဖြိုးဇော်က...

“ကျော်ယ၊ ကျော်ယ...မင်း အပြောတော့ ကောင်းတယ်ကွ၊ ရုပ်ကလည်း ရှိတယ်၊ ဒီတော့ လောင်းကစားမလုပ်ဘဲ မင်းသား လုပ်စားပါလား”

“ဟေ့ကောင်...အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဆက်စရာရှိတာဆက်”

“ပြီးရောလေ၊ ဒီမှာနော်...ဝမ်းကတ်”

သူ့ဆီမှာ တစ်ကတ်ပဲ ကျန်တော့ကြောင်း ဖြိုးဇော်က

အသံပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းမင်းထွန်းကလည်း တစ်ကတ်ချကာ တူးကတ်ဟု လှောင်သံနှင့် ဝင်ပြော၏ ။ ကျော်ယလက်ထဲ မှာတော့ သုံးကတ်တောင် ကျန်နေသေးသည်။

နောက်တစ်လှည့်အပြီးမှာတော့ ဖြိုးဇော်ကပဲ နောက်ဆုံးတစ်ကတ်ကို ဆက်ကာ ဂိမ်းသွားလေ၏ ။

တစ်ပွဲမှမနိုင်လိုက်သော ကျော်ယတစ်ယောက် အားမလို အားမရဖြစ်သွားကာ...

“ဟေ့ကောင်တွေ...နောက်တစ်ပွဲ ထပ်ဆော့ရအောင်ကွာ”

“အာ...မင်းမှာမှ ပိုက်ဆံမရှိတော့တာ”

“အကြွေးကြေးပေါ့ကွ၊ နောက်နေ့ကျရင် ပေးမှာပဲဥစ္စာ”

ကျော်ယစကားကြောင့် မင်းမင်းထွန်းက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း...

“တော်ပြီ ကျော်ယ၊ ဒီတစ်ပွဲ မင်းနိုင်ရင် ငါတို့ နိုင်ထားတာလေးတွေ ပြန်ပွန်းသွားဦးမယ်၊ မဆော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုတောင် မင်းဆွယ်လွန်းလို့ကစားတာ ကျော်ယ”

ဖြိုးဇော်ကလည်း နိုင်သွားသော ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်ကာ အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုနှစ်ကောင်ကိုကြည့်ကာ ကျော်ယ နည်းနည်းတော့ တင်းသွား၏ သူတို့နိုင် သွားသော ပိုက်ဆံတွေက မိမိပိုက်ဆံတွေအပြင် နိုင်ထူးဆီက ချေးထားသည့် ပိုက်ဆံပါ အဆစ်ပါ သွားသေးသည်။

သို့သော်...

အနိုင်နှင့်ပိုင်းသွားသည့် ထိုနှစ်ကောင်ကို ပြောမနေတော့ဘဲ
ဒိုးဆက်ပြားလေးတွေကို ကောက်သိမ်းကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ ပြီး
လေးယောက်သား ကင်တင်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကင်တင်းရောက်တော့ မင်းမင်းထွန်းနှင့်ဖြိုးဇော်တို့က
စားသောက်စရာတွေကို ဆောင့်ကြွားကြွားအမူအရာနှင့် မှာလိုက်သေး၏။
ကျော်ယနှင့် နိုင်ထူးကိုတော့ စားမလားဟု တစ်ခွန်းမမေးချေ။

ကျော်ယက တကယ် ဗိုက်ဆာလာသောကြောင့် နိုင်ထူးကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မင်းမင်းထွန်းအား...

“မင်းတို့လည်း နိုင်ထားတာပဲကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့
နန်းကြီးသုပ်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ပွဲစီလောက် ကျွေးပါလား။”

“အောင်မာ...ဘာလို့ကျွေးရမှာလဲ၊ မင်းပိုက်ဆံနဲ့မင်း ဝယ်စားပေါ့”

ဖြိုးဇော်က ပက်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ကျော်ယက
ခပ်စူးစူးပြန်ကြည့်ကာ...

“မင်း အဲလိုတော့ မပြောနဲ့ ဖြိုးဇော်၊ ငှါမှာရှိသမျှ ပိုက်ဆံအပြင်
နိုင်ထူးပိုက်ဆံပါ မင်းတို့ အကုန်နိုင်သွားတာလေ”

“ဒါဆိုလည်း နိုင်ထူးကိုတော့ ကျွေးမယ်ကွာ၊ မင်းကတော့
အဆင်ပြေသလို တောင်းစားလိုက်”

“ဘာကွ”

“ဪ...ဒီကင်တင်းထဲက တစ်ယောက်ဆီမှ သွားတောင်းစားလိုက်လို့၊
မင်းကိုတော့ ကျွေးချင်မွေးချင်တဲ့လူ ရှိမှာပါ၊ အဲ...ငါတို့တော့ မပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
မင်းလည်း တောင်းစားရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ယက ဆတ်ခနဲ...

“ဘာလို့မတောင်းစားရဲရမှာလဲ၊ လောင်းမလား”

ကျော်ယအပြောကြောင့် မင်းမင်းထွန်းက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး

“မင်းဟာလေ နေရာတကာ အလောင်းအစား လုပ်ချင်တဲ့ကောင်ပဲကွ၊

ကဲ... လောင်းမယ် ကွ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ပြောတဲ့ဝိုင်းမှာ သွားတောင်းစားရမယ်၊
ပြီးတော့...အဲဒီ ဝိုင်းကလည်း မင်းကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ကျွေးမှ ဖြစ်မှာနော်”

“ဘယ်လောက်ကြေးလဲ”

“မင်းပြောကြည့်လေ၊ ရှုံးရင်တော့ ရှိတာထားခဲ့ရမယ်နော်၊ နာရီဖြစ်ဖြစ်၊

ဖုန်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဟဲ ဟဲ...အပေါင်သဘောနဲ့ပါ”

“စိန်လိုက်လေ၊ မင်းတို့ရှုံးရင်တော့ မင်းတို့ဆီမှာ

ရှိသမျှပိုက်ဆံတွေအကုန် ငှါကိုပေးရမယ်”

“သိပ်ရတာ ပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ ဖြိုးဇော်...ဆွဲမလား”

“လုပ်လိုက်လေ ကြာသလားလို့”

“ကျော်ယ ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်”

ဘေးမှ နိုင်ထူးက စိတ်ပူသလို ပြောလာသည်။ ကျော်ယကတော့

သွေးအေးသောပုံစံဖြင့်...

“ကြောင် ကြာကြာရေမငုပ်နိုင်ပါဘူး နိုင်ထူးရာ၊ ခဏနေရင် ငါမင်းကို

ထမင်းကျွေးပါမယ်”

“ကျော်ယ...မင်း တော်တော်အပြောကောင်းတာပဲ”

ဖြိုးဇော်ခန့်စကားကြောင့် ကျော်ယက...

“အပြောကောင်းသလို အကလည်း ရွှေမန်းတင်မောင်ပါကွ၊ ကဲပါ...ငါ

သွားတောင်း စားရမယ့်ဝိုင်းကိုသာ မင်းတို့ပြတော့”

မင်းမင်းထွန်းနှင့်ဖြိုးဇော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရင် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကင်တင်း ထဲသို့ အကြည့်တွေကို ဖြန့်ကြက်လိုက်ကြသည်။
ကျော်ယအလုပ်မဖြစ်နိုင်မည့်ဝိုင်းကို ရှာနေပုံရ၏။

ခဏနေတော့ နှစ်ကောင်စလုံး၏ အကြည့်တွေက ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းဆီမှာ ကျရောက်သွားကြ သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း မျက်ခုံးကိုယ်စီပင့်ရင်း ပြန်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူညီလိုက်ကြသည့်အထာမျိုး။

ပြီးမှ မင်းမင်းထွန်းက မေးဆတ်ညွှန်ပြရင်း...

“ကျော်ယ...ဟိုဘက်က လေးဝိုင်းမြောက်မှာ ကောင်မလေးသုံးယောက် ထိုင်နေတာ တွေ့လား၊ အဲဒီ ဝိုင်းမှာ မင်းသွားတောင်စားလိုက်”

“အိုကေလေ...ဒါဆိုလည်း ပွဲစ,ပြီနော်”

“အေးပါ၊ မင်းသာ အောင်မြင်စွာနဲ့ သွားတောင်းစားလိုက်ပါဦး”

ကျော်ယ ဘာမှထပ်မပြောဘဲ ထ,ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျော်ယဆိုသည့် ကိုယ်က ဘယ်နေရာမှာမဆို အလောင်းအစားလုပ်ဖို့ ဝန်လေးသူ မဟုတ်ချေ။ ခုလည်း ရှုံးထားသော ပိုက်ဆံကို ပြန်ရယူရန် ဒီတစ်နည်းသာ ရှိတော့သည်ပဲ။

အဲဒီ လိုကောင်မျိုးနှင့်မှ...။

*

အခန်း(၃)

“ဒီမှာခင်ဗျ...ကျွန်တော် ခဏထိုင်မယ်နော်”

ထိုသို့ခွင့်တောင်းရင်းပင် ကျော်ယက လွတ်နေသည့် ခုံတစ်လုံးတွင် အပ်ကျမတ်ကျ ထိုင်ချလိုက်လေပြီ။ ထိုအချိန်မှာပဲ ကောင်မလေးသုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်၏ အသံက ဆတ်ခနဲ ထွက်လာသည်။

“နေစမ်းပါဦး...ဒီမှာ ဝင်ထိုင်ရအောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မတို့ကအသိတွေလည်း မဟုတ်ဘူး”

ငွေလစကားအဆုံးမှာ သက်စုက ကျော်ယကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငွေလရယ် အသိမဟုတ်ပေမယ့် ကိစ္စရှိလို့နေမှာပေါ့”

“နင်လျှာမရှည်နဲ့ သက်စု၊ မသိတဲ့လူနဲ့ ဘာကိစ္စမှ မရှိနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်တည်နဲ့ လာကြောင်တာဆိုရင်တော့ ရှင် ခုချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွား လိုက်ပါ”

ဝေမာဦးကလည်း ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြောရင်း နှင်ထုတ်တော့သည်။ ကျော်ယက ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် ငယ်ပစ်လိုက်ရင်း...

“ခဏလေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို လာကြောင်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲလေးတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ”

“ပေါက်ကရတော့ လာမပြောနဲ့နော်၊ မော်ကွန်းထိန်းဆီ ရောက်သွားမယ်”

“ဟာဗျာ...ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကျွန်တော့်အခက်အခဲဆိုတာက ခင်ဗျားတို့ ဖြေရှင်းပေးလို့ ရနိုင်ပါတယ်”

“ပြောကြည့်လေ”

ငွေလ၏ ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သည့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်ယက သူ့ဗိုက်ကလေးကို ပွတ်ကာ ပွတ်ကာလုပ်လျက်...

“ဒီလိုဗျာ...အခက်အခဲဆိုတာကလေ၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော် ဗိုက်အရမ်းဆာနေလို့ နန်းကြီးသုပ်လေးတစ်ပွဲလောက်ဖြစ်ဖြစ် ကျွေးကြပါလားဗျာ”

“ရှင်”

လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသော သက်စု၏ အာမေဍိတ်သံအဆုံးမှာ ငွေလက စူးခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ...ရှင် ကျွန်မတို့ကို ရုပ်တည်နဲ့ လာနောက်နေတာလား”

ကျော်ယက မျက်နှာကို ထပ်၍ အိုစာပြလိုက်ကာ...

“ဟာဗျာ...လုံးဝမနောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာပါလာတဲ့ ဗိုက်ဆံက အကြောင်းကြောင်း ကြောင့် ကုန်သွားလို့ပါ၊ ခုလည်း တကယ်ဗိုက်ဆာလို့ လာတောင်းစားတာပါ၊ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အချင်းချင်း ကူညီပေးနိုင်မယ် ထင်လို့လေ”

“ဪ...ကျောင်းသားအချင်းချင်းဆိုပြီး ရှင့်ကို ဘလိုင်းကြီး ကျွေးရမှာလား၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး...ရှင်က တခြားဝိုင်းတွေဆီ သွားမတောင်းဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ဆီကိုမှ ရွေးပြီး လာတာလဲ”

ငွေလ၏ အမေးကို ကျော်ယက...

“ဟိုလေ...တခြားဝိုင်းတွေဆီလည်း သွားဖို့ စဉ်းစားပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်...လိုက်ကြည့် လိုက်တော့ ခင်ဗျားတို့တွေက

စိတ်ကောင်းသဘောကောင်းရှိမယ့် ရုပ်ရည်လက္ခဏာတွေ ဆိုတော့...”

“တော်ပါ၊ ရှင် အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့...”

“မပြောပါဘူးဗျာ...တကယ်ဗိုက်ဆာနေလို့ပါ၊ ကျွေးကြပါနော်၊ လုပ်ပါဗျာ၊ ဟိုလေ... ကျွန်တော် အလားကားလည်း မစားပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို ပျော်စရာဗေဒင်လေးတစ်ခု ဟောပေးမယ်လေ”

“ဟဲ့...ဗေဒင်ဟောပေးမယ်တဲ့၊ ကျွေးလိုက်ပါ ငွေလရယ်”

ဝင်ပြောလာပြန်သော သက်စုကို ငွေလ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြန်သည်။ ကျော်ယကို ပြန်အကဲခတ်လိုက်တော့လည်း ခုနက ပုံစံအတိုင်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့်...။

“လုပ်ပါဗျာ၊ နန်းကြီးသုပ်လေး တစ်ပွဲတည်းပါ၊ ခင်ဗျားကို ဗေဒင်ဟောပေးပါမယ်”

ကလေးတစ်ယောက်ကို တစာစာတောင်းနေသောကြောင့် ဘေးဝိုင်းတွေကပါ မသိမသာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်လာကြသည်။ ကြာတော့ ငွေကလည်း အနည်းငယ် ရှက်တက်တက် ဖြစ်လာသဖြင့်...

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင့်ကို နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲ ဝယ်ကျွေးမယ်၊ ဒါပေမယ့်... ရှင့်စကားအတိုင်း နန်းကြီးသုပ်နဲ့တန်တဲ့ ဗေဒင်ကတော့ ဟောပေးရမယ်”

“စိတ်ချဗျာ...ကတိပေးတယ်၊ ဒါဆို...နန်းကြီးသုပ် မှာလိုက်တော့မယ်နော်”

စကားအဆုံးမှာ ချက်ချင်းပဲ နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲဟေ့ဟု အော်၍ မှာလိုက်၏ ။ ရောက်လာတော့လည်း ဟန်ပင်မဆောင်ဘဲ ပလုပ်ပလောင်း စားပစ်လိုက်သည်။ ငွေလတို့ပင် ဒီလူတကယ်ဆာနေတာပဲဟု ယုံချင်ချင်ဖြစ်သွားရ၏ ။ ကျော်ယက နန်းကြီးသုပ်ကို ပြောင်စင် နေအောင် စားပြီးမှ

ပါးနားသတ်လိုက်ရင်း ငွေကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ...

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ခုမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ရှင်ဟောပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဗေဒင်ကိုသာ
ဟောတော့”

ခပ်တည်တည်ပြောလာသော ငွေလစကားကြောင့် ကျော်ယက
မျက်ခုံးပင့်၍ ...

“ဟောပွဲမယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့်...ကျွန်တော်က
ဗေဒင်ဆရာအစစ်မဟုတ်တော့ ကိုယ်တတ်တာ လေးပဲ ဟောမှာနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ...ရှင်တတ်တာပဲဟောပေါ့”

ဗေဒင်ဟောမည်ဆိုသော ကျော်ယက
စာအုပ်နှင့်ဘောပင်ကိုပင်မထုတ်ဘဲ ငွေလကိုကြည့် လိုက်ပြီး...

“ဒီလိုဗျာ...ကျွန်တော်တတ်ထားတဲ့ဗေဒင်က ခင်ဗျားရဲ့ဖိနပ်ဆိုဒ်နံပါတ်နဲ့
အသက်ကို အတိအကျပြောနိုင်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလက နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်လိုက်ရင်း...

“ဒါဆိုလည်း ပြောလေ”

“ပြောမယ်ဆိုတာထက် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တွက်ရမှာဗျာ၊ တဆိတ်လောက်
စာအုပ်နဲ့ဘောပင် ထုတ်လိုက်ပါလား”

ဟောမည့်လူက မထုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကို လာတွက်ခိုင်းနေသဖြင့်ငွေလက
မျက်ခုံးအတွန့်ချိုး လိုက်ကာ...

“ရှင့်ဟာက ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကို
တွက်ပေးရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“အဟဲ...ဒီဗေဒင်မျိုးက ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် တွက်ရတာ မျိုးဗျ၊ လုပ်ပါဗျာ...ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားစေရမယ်”

ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ စာအုပ်နှင့်ဘောပင် ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီး ကျော်ယက သူမကိုကြည့်လျက်...

“ကျွန်တော့်ကို တွက်တာမပြနဲ့နော်၊ ကဲ...စစချင်း ခင်ဗျားရဲ့ဖိနပ်နံပါတ်ကို ငါး (၅) နဲ့ အရင်မြှောက်လိုက်ဗျာ”

“ရပြီ”

စာအုပ်ကို လက်နဲ့ကွယ်ထားရင် ငွေလက ဖြေလိုက်၏။

ကျော်ယက ဆက်၍ ...

“ရတဲ့အဖြေကို ငါးဆယ် (၅၀) နဲ့ ပေါင်းဗျာ”

“ပြီးတော့ရော”

“ထပ်ရတဲ့အဖြေကို နှစ်ဆယ် (၂၀) နဲ့ ထပ်မြှောက်”

“ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး၊ ရတဲ့အဖြေကို တစ်ထောင့်ဆယ်နှစ် (၁၀၁၂) နဲ့ ထပ်ပေါင်း”

“ရပြီ၊ ရှင့်ဟာကလည်း ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ပြီးတော့မှာပါ၊ ခုနက ရလဒ်ထဲက ခင်ဗျားမွေးတဲ့နှစ်ကို နှုတ်လိုက်တော့”

“ပြီးပြီ”

“ဟုတ်ပြီ...နောက်ဆုံးအဖြေ ဘယ်လောက်ရလဲ”

“ဟင်...အဲဒါကိုတော့ ပြောပြရမှာလည်း”

“ပြောရမှာပေါ့၊ အဲဒါကိုသိမှ ကျွန်တော်က ဟောနိုင်မှာလေ”

ကျော်ယအပြောကြောင့် ငွေလက မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်လိုက်ရင်း...

“ရှစ်ရာနှစ်ဆယ် (၈၂၀) ရတယ်”

“ရပြီဗျာ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ဖိနပ်ဆိုဒ်နံပါတ်ကရှစ် (၈) ဖြစ်မယ်၊

ခင်ဗျားရဲ့ အသက် ကတော့ နှစ်ဆယ် (၂၀)...ဟုတ်တယ်မလား”

“အဲ”

ငွေမျက်နှာပေါ် အံ့ဩရိပ်ဖြတ်သွားသည်ကိုကြည့်ကာ... ကျော်ယက...

“ဘာလဲ မှားလို့လားဗျ”

“မမှားပါဘူး၊ မှန်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ကျော်ယက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီးမှ...

“ဒါက ဗေဒင်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သင်္ချာနည်းလေးတစ်ခုပါ၊

သူငယ်ချင်းတွေအချင်းချင်း အပျော်တွက်ပေးနိုင်လို့ ကျွန်တော်လည်း
မှတ်ထားတာပါ”

“အင်း...မဆိုးဘူးဘဲ၊ ကျွန်မ မှတ်ထားလိုက်မယ်လေ”

“ပေးပေး...ကျွန်တော်ပဲ ရေးပေးခဲ့ပါ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျော်ယက ငွေလရှေ့မှ စာအုပ်ကိုဆွဲယူရင်း

ရေးပေးလိုက်ပါသည်။

ဖိနပ်နံပါတ်နှင့် အသက်တွက်နည်း

သင့်ဖိနပ်နံပါတ်ကိုမှတ်ပါ။

ပြီး (၅) နဲ့ မြောက်။

ရတဲ့အဖြေကို (၅၀) နဲ့ ပေါင်း။

ရတဲ့အဖြေကို (၂၀)နဲ့ ထပ်မြှောက်။

ရတဲ့အဖြေထဲကို (၁၀၁၂) နဲ့ ထပ်ပေါင်း။

ရတဲ့အဖြေထဲက သင်မွေးတဲ့ ခုနစ်ကိုနှုတ်။

နောက်ဆုံးရလဒ်၏ နောက်ဂဏန်းနှစ်ခုသည်

သင့်အသက်ဖြစ်ပြီး ရှေ့ဂဏန်းကတော့

သင့်ဖိနပ်၏ ဆိုဒ်နံပါတ် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျော်ယက စာအုပ်ကို ပြန်ပေးလိုက်ရင်း...

“ရော...ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ကျွေးတဲ့ နန်းကြီးသုပ် တစ်ပွဲနဲ့ ညီမျှပါတယ်နော်”

“ထားပါတော့”

“ထားပါတယ်၊ ကဲ...ခင်ဗျားတို့ကိုထားပြီး ကျွန်တော် သွားပြီနော်”

ပြောပြီး ကျော်ယ ထ,ထွက်လာခဲ့သည်။ အဝေးကြီးကိုတော့ မဟုတ်။

ထိုကင်တင်းထဲမှာ ပဲရှိသည့် မင်းမင်းထွန်းတို့ထံသာ ဖြစ်လေသည်။ထိုလဒ်တွေဆီက ပိုက်ဆံယူရဦးမည်လေ။

သူ့ကို အထူးအဆန်းသတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ငွေလတို့

လှမ်းကြည့်နေကြသည်ကိုတော့ ကျော်ယ သတိမထားမိလိုက်။

အခန်း(၄)

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲနော်၊ ဒီတော့ မင်းတို့ဆီက ရှိသမျှပိုက်ဆံတွေကို ထုတ်လိုက်တော့၊ ပြီးရင် လာထားပါ၊ လျှို့မယ်တော့ မကြုံနဲ့နော်၊ မင်းတို့မှာ ဘယ်လောက်ပါတယ်၊ ငါ့ဆီက ဘယ်လောက်နိုင်ထားတယ်ဆိုတာပါ ငါ မှတ်မိတယ်”

ဆောင့်ကြွားကြွားပြောလိုက်သော ကျော်ယစကားအဆုံးမှာတော့ မင်းမင်းထွန်းနှင့်ဖြိုးဇော် တို့လည်း အောင့်သက်သက်နှင့် ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်ရတော့၏။

ကျော်ယက ပိုက်ဆံတွေကို လှမ်းယူရင်း ဘေးမှာရှိနေသော နိုင်ထူးအား...

“ကဲ နိုင်ထူး...မင်းစားချင်တာကို မှာလိုက်တော့ ၊ မင်းကို ငါပြောသားပဲ၊ ကြောင် ကြာကြာရေမငုပ်နိုင်ပါဘူးလို့လေ”

“မင်းကတော့ တကယ့်ကောင်ပါပဲ ကျော်ယရာ၊ အလောင်းလုပ်ဖို့အတွက် သူများဆီမှာ တောင် သွားတောင်းစားရတယ်လို့”

နိုင်ထူးစကားအဆုံးမှာ ကျော်ယ တဟားဟားအော်ရယ်တော့သည်။
ပြီး...သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျသလို...

“ဒါပဲလေ နိုင်ထူးရဲ့၊ ကျော်ယဆိုတဲ့ ငါက တစ်ရက်မှာ တစ်ခါလောက် အလောင်းအစား မလုပ်ရရင် စားမဝင် အိပ်မပျော်ဘူးကွ”

“အေးပါ၊ မင်းနဲ့ ငါတို့လည်း တွေ့ဦးမှာပါ”

ရူတင်းတင်းပုံစံဖြင့် ပြောလာသော မင်းမင်းထွန်းကို ကျော်ယက
ပခုံးအသာတွန့်ပြရင်း...

“သိပ်တွေ့တာပေါ့၊ မင်းမင်းထွန်းရာ၊ တွေ့ဆို...ဒီညတောင်
မန်ယူနဲ့ချယ်ဆီးပွဲ ရှိတယ်၊ မင်းကြိုက်တဲ့ဘက်ကနေလေ၊ လယ်ဘယ်လောင်းမလား”

“ဟာ”

ကျော်ယကိုကြည့်ကာ မင်းမင်းထွန်း စိတ်လေသွားသည်။
ဒင်းအလောင်းအစားသန်ပုံ ကတော့ လွန်လွန်းလှ၏။

ကျော်ယက သူပြန်ရလိုက်သော ပိုက်ဆံတွေကို ငါးခုပြီးလေး ပြီးကာ
ရေတွက်ရင်း...

“အဲဒါပဲ နိုင်ထူးရဲ့၊ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာ ငွေရှာရ
သိပ်လွယ်တယ်ဆိုတာ တယ်မှန်တာပဲ၊ ခုပဲ မင်းကြည့်လေ...ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆီက နန်းကြီးသုပ လေးတစ်ပွဲ
သွားတောင်းစားပြလိုက်ရုံနဲ့ ဟောခနဲ ဝင်လာလိုက်တဲ့ ငွေက သုံးသောင်းခွဲလောက်ရှိ
တယ်ကွ... ဟား ဟား”

ထိုသို့ အပေါ်စီးကနေ ကျော်ယ အောင်ပွဲခံနေစဉ်မှာပဲ...

“ကျွန်မတို့ ခဏထိုင်မယ်နော်”

“ဟင်”

အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်တော့ ကျော်ယ အံ့သြသွား၏။
ထိုသို့ ပြောရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သူက ခုနက သူ
နန်းကြီးသုပသွားတောင်းစားသောဝိုင်းမှ ကောင်မလေးတွေ ဖြစ်နေသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

အသက်နှင့်ဖိနပ်နံပါတ်ကို ခုနက သူတွက်ပေးလိုက်သော

ကောင်မလေးက ကျော်ယကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဒီမှာ...ရှင်က ဒါ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“ဗျာ”

စိတ်ဆိုးနေပုံရသည့် အသံကြောင့် ကျော်ယ ကြောင်သွားသည်။
ချက်ချင်းပဲ ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဗျာ...ဘာ...ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ၊ ခုနက ရှင်ပြောနေတာတွေကို ကျွန်မ
အားလုံးကြားတယ်၊ ရှင်တကယ်ဗိုက်ဆာလို့ လာတောင်းစားတယ်လို့ ထင်ထားတာ၊
ခုတော့ ရှင်က ကျွန်မတို့ဆီက တောင်းစားရဲလားဆိုပြီး အလောင်းအစား
လုပ်ခဲ့တာကိုး”

“ဟိုလေ...အဲ...အဲဒါက...”

ကျော်ယ ရှင်းပြရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း မင်းမင်းထွန်းကဝင်၍
အချွန်နှင့် မ,တော့ သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ဆီက
သွားတောင်းမစားရဲဘူးထင်လို့လောင်းလိုက်တာ၊ ဒီကောင်
တကယ်ဗိုက်ဆာနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလ စိတ်တိုသွားတော့သည်။ မလိုမဲ့တပတ်နှင့်
မုန့်လာတောင်းစားတာ အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့သော ကျော်ယကို ကြည့်၍ ဒေါသက
တလိပ်လိပ်ထွက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဒီမှာ ...ရှင်နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

ကျော်ယက ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်ပြီး...

“ကျော်...ကျော်ယပါ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်ကရော”

“ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ၊ ရှင့်ကို လာပြီး

မိတ်ဆက်နေတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း သိချင်လို့ မေးတာပါ၊ ဒါနဲ့...ခုနက ကိစ္စကလေ”

“ဘာမှလာပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မ လုံးဝအစာကြေတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟင်...ခုနက အစားမှားသွားလို့လား”

“ဘာရှင့်...ရှင်နော် အူတူလုပ်မနေနဲ့၊ ခုနက ကျွန်မကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အလောင်းအစား စလုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို လုံးဝအစာမကြေဘူးလို့ ပြောတာ”

“ဖြစ်သင့်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုရင်လည်း တင်းမှာပဲ”

အရေးထဲ ပြီးဇော်ကပါ မီးလောင်ရာ ဓာတ်ဆီဝင်လောင်းပြန်သည်။ ကျော်ယ ထပ်ရှင်းပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း မမီတော့။ ပို၍ ဒေါသထွက်လာပုံရသည့် ကောင်မလေးက...

“ဒီမှာ ကျော်ယ...ဒီကိစ္စအတွက် ရှင် တစ်ခုခုတော့ ပြန်လုပ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဗျာ...ဘာ...ဘာပြန်လုပ်ပေးရမှာလဲဟင်”

“ငွေလ”

ဘေးမှ သက်စုက နာမည်ခေါ်၍ လှမ်းဟန့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမ၏ နဂိုဗီဇအတိုင်း တားလို့မရတော့ချေ။

ငွေလက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ကာ ကျော်ယကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်...

“ကျော်ယ...ဒီအလောင်းအစားဟာ ကျွန်မကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ရှင် နိုင်ခဲ့တာဆိုတော့ ခု ရှင်လက်ထဲက နိုင်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ လိုချင်တယ်”

“ဟာဗျာ...ဒါတော့ ဖြစ်မလား၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ နိုင်ထားတဲ့ ဟာကို”

“ဘယ်လို ဘယ်လို...ရှင်ဘာသာ နိုင်ထားတာ...ဟုတ်လား။

စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါရှင်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးလိုက်လို့ ရှင် နိုင်တာလေ၊ ဒီတော့ ရှင်ရဲ့ မလိုမဲ့တပတ်လုပ်မှုအတွက် အဲဒီ ပိုက်ဆံကို ကျွန်မကိုပေးပါ”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ယ အနည်းငယ် ဖုသွားရသည်။ ငွေလကိုလည်း စူးစိုက်ကာ ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျားက ဒီပိုက်ဆံကို တကယ်ကြီးလိုချင်နေတာလား”

ငွေလက မဲ့ပြီးလေးပြီးကာ...

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့်...တခြားကိစ္စအတွက် တောင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှင်မုန့်ဝယ်ကျွေးခိုင်းပြီး နိုင်သွားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ကျွန်မတို့လည်း မုန့်ပြန်ဝယ်စားမှာပါ၊ အဲဒါဆို မျှတတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

အတည်ပေါက်ကြီး လာပြောနေသော ငွေလကိုတော့ ကျော်ယအနည်းငယ် ဖြုံသွားသည်။ သူ့အကြောင်းပြချက်နှင့်သူလည်း ဟုတ်နေ၏ ။ သူ့ဆီက မုန့်ညာစားပြီး နိုင်ထားသော ပိုက်ဆံကိုမှ ပြန်တောင်းကာ မုန့်ဝယ်စားမည်တဲ့လေ။

သို့သော်...

ကျော်ယဆိုသော သူကလည်း ပိုက်ဆံကို အလွယ်တကူမပေးလိုက်ချင်၍ အတင်းဖျစ်ညှစ် ကာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်လိုက်ရင်း-

“ခင်ဗျားက ဒီပိုက်ဆံတွေနဲ့ တကယ်မုန့်ဝယ်စားချင်တာနော်”

“အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံက သုံးသောင်းသုံးထောင်ငါးရာတိတိရှိတယ်၊ ကဲ...ဒီပိုက်ဆံကို ခင်ဗျားကို ပေးလိုက်ပြီပဲထားဦး၊ ခင်ဗျားက မုန့်မဝယ်စားဘဲ တခြားနေရာမှာ သုံးလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အိုး...ကျွန်မ အဲဒီ လောက် မဆင်းရဲဘူးရှင်၊ ရှင့်ပိုက်ဆံလောက်နဲ့ ဘာဝယ်လို့ရမှာလဲ”

ကျော်ယက ပခုံးအသာတွန့်လိုက်ရင်း...

“အင်း...ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ တော့ ချမ်းသာမယ့်ပုံပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံကို မုန့်တကယ်ဝယ်စားတယ် မစားဘူးဆိုတာ မျက်စိနဲ့ မမြင်ရတော့...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ငွေလက ဖြတ်၍ ...

“အဲဒါက မခက်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ မုန့်စားတာကို ရှင်လိုက်ကြည့်ပေါ့”

ကျော်ယက ခေါင်းတဖျဉ်းဖျဉ်းကုတ်လိုက်သည်။ ပြီး...

စိတ်အိုက်သွားသောအသွင်ဖြင့်...

“အဲဒါကလည်း သိပ်မလွယ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျား မုန့်စားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က အားဦးမှလေ၊ ဒီတော့ တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဘာတစ်နည်းလဲ”

“ဪ ဒီလိုလေ...ကျွန်တော်က ဒီပိုက်ဆံကို ယူထားဦးမယ်၊ နောက်နေ့တွေ ခင်ဗျားတို့ မုန့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ထမင်းဖြစ်ဖြစ် လာစားတဲ့အချိန်မှာ လာရှင်းပေးမယ်၊ ဒီပိုက်ဆံ မကုန်မချင်းပေါ့”

“ဟင်း...ဟင်း..ရှင် တော်တော်လည်ပါလား ကျော်ယ၊ ရှင်က ပိုက်ဆံယူသွားပြီး နောက်နေ့ ရောက်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စဟကားအဆုံးမှာ ကျော်ယက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ကျောင်းသားကတ်ကို ထုတ်ပေး လိုက်ရင်း...

“ရော့ဗျာ...ခင်ဗျား မယုံရင်လည်း ကျောင်းသားကတ်ကိုအပေါင်ထားခဲ့မယ်၊ ကျောင်းသား ကတ်ဆိုတာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက်အရေးမှန်း ခင်ဗျား သိမှာပေါ့”

ငွေလက ကျော်ယ၏ ကျောင်းသားကတ်ကို အရင်လှမ်းယူလိုက်သည်။
ပြီးမှ စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်...

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ရှင့်ကျောင်းသားကတ်ကိုတော့ ကျွန်မ ယူထားမယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဒီလောက်နဲ့တော့ ရသေးဘူး”

ပြောရင်းပင် ငွေလက သူ့အိတ်ထဲမှ ဖုန်းထုတ်ကာ ကျော်ယကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်လိုက်သည်။ မထင်ထားသည့်အပြုအမူကြောင့် ကျော်ယ ကြောင်အမ်းနေစဉ်မှာပဲ ငွေလက စာအုပ်နှင့် ဘောပင်ထုတ်ကာ ကျော်ယ ရှေ့၌ ချပေးလိုက်ပြီး...

“ရော့...အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်မ၊ ခေါ်ပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်ရေး”

“ဟင်...ဘာရေးရမှာလဲ”

“ခေါ်ပေးမယ်လေ၊ ရေးမှာသာ ရေးစမ်းပါ၊ အဲဒါဆိုရင် ရှင်ပြောတဲ့အစီအစဉ်ကို လက်ခံပေးမယ်”

ကျော်ယလည်း အူတူတူနှင့် စာအုပ်ဖွင့်ကာ ဘောပင်ကိုင်လိုက်ရသည်။

ငွေလက...

“ကဲ ရေးတော့...အထက်ပါ ဓာတ်ပုံပိုင်ရှင် ကျွန်တော် ကျော်ယသည် ငွေလဆိုသော ကျောင်းသူဆီမှ နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲ ညာစားကာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အလောင်းအစား လုပ်မိပါသည်။ ထိုအလောင်းအစားကိစ္စကို ငွေလ သိရှိသွားသဖြင့်

အလောင်းအစားမှ အနိုင်ရရှိသော ပိုက်ဆံအားလုံးကို ငွေလအား
မုန့်ပြန်ဝယ်ကျွေးပါမည်ဟု ကတိပြုပါသည်။ အကယ်၍ လာမကျွေးဖြစ်ပါက
ကျွန်တော်သည် လူလိမ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါကြောင်း အများရှေ့တွင် ဝန်ခံပါသည်”

ငွေလ ခေါ်ပေးတာကို လိုက်ရေးရင်း ကျော်ယ မြီးညောင်းရိုးပင်
တွန့်သွားရ၏။ စာရေးပြီးတော့ ငွေလကပဲ...

“ကဲ...ရေးပြီးရင် ရှင် အောက်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်၊ အကယ်၍ ရှင်
လာမကျွေးရင်တော့ ရှင်လက်ရေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ ဒီစာကို မိတ္တူတွေဆွဲမယ်၊
ရှင်ဓာတ်ပုံကိုလည်း အများကြီးကူးပြီး အဲဒီ စာပေါ်မှာ ကပ်မယ်၊ ပြီးရင်တော့
ရှင်ဓာတ်ပုံနဲ့တကွ စာတွေကို ကျောင်းထဲက နေရာအနှံ့မှာ လိုက်ကပ်ပစ်မယ်၊
သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

ငွေလအပြောကြောင့် ကျော်ယ ကျောချမ်းကာ
အလန့်တကြားကြည့်လိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျားဗျာ ပိုက်ဆံလေး သုံးသောင်းကျော်လောက်နဲ့ တော်တော်
အကြံကြီးတာပဲ”

ငွေလက တဟင်းဟင်းရယ်၍ ...

“ဒါမှ ရှင် မလှုပ်နိုင်မှာလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ထားပါတော့၊ ကျွန်တော် မလှုပ်နိုင်သလို ခင်ဗျားဘက်ကလည်း
ဒီပိုက်ဆံ မကုန်မချင်း ကျွန်တော်ကျွေးတာကို စားပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို
ကျွန်တော့်စာအုပ်မှာ လက်မှတ်နဲ့တကွ ရေးပေးရမယ်.. ဘယ်လိုလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလမျက်နှာက တည်သွားပြီးမှ...

“ရတယ်လေ၊ ကျွန်မက စားရမယ့်လူပဲ၊ ကတိမပေးနိုင်စရာ မရှိပါဘူး၊
ပေး..ရှင့်စာအုပ်”

ကျော်ယ လှမ်းပေးလာသော စာအုပ်ထဲမှာလည်း ထိုကတိစကားကို
ငွေလ ပေးပေးလိုက် ပါသည်။ လက်မှတ်နှင့်တကွပေါ့။

အားလုံးပြီးသွားတော့ ငွေလက ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ကဲ...ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်မသွားပြီ ကျော်ယ၊ ဪ...ဒါနဲ့ ကျွန်မက
နေ့လယ်စာဆိုရင် ဒီကင်တင်းမှာပဲ များသောအားဖြင့် စားတတ်တယ်နော်၊ သိအောင်
ပြောတာ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ...ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဆက်ဆက်ကြီးကို
လာကျွေးမှာပါ”

နင်စပ်စပ်ဖြင့် ကျော်ယ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ငွေလတို့
ထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ကျော်ယက မတိုးမကျယ်လေး
ညည်းလိုက်၏ ။

“ဟား...တကယ့်ကို မလွယ်တဲ့ အကြောတင်းလေးပါလား”

ကျော်ယစကားအဆုံးမှာ နိုင်ထူးက...

“မင်းကွာ...ကျော်ယ ဟိုက တင်းပြီး ပိုက်ဆံလာတောင်းတာကို
သိလျက်နဲ့ ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံသုံးသောင်းခွဲလောက်က
မင်းအတွက်လည်း သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုလည်း ပိုက်ဆံကို နှမြောလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ဒင်းကလေးနဲ့ ထပ်မတွေ့ရတော့မှာကို နှမြောနေတာ”

“ဘာ..ဘယ်လို”

နိုင်ထူး ကြောင်တက်တက်ပြန်မေးလိုက်သောစကားကို ကျော်ယက

“ဪ...အဲဒီ ငွေလဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ထပ်တွေ့ချင်လို့ခုလို
ဖန်တီးလိုက်တာဟေ့၊ ဟေ့ကောင် မင်းမင်းထွန်း...မင်းတို့ကိုတော့ ကျေးဇူးပဲကွာ”

“အောင်မာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်းနေတာပဲလေ၊ မင်းတို့နဲ့ အလောင်းအစားလုပ်လိုက်လို့ အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ ငါ ဆုံရတာ မလား အဲဒါကြောင့် ကျေးဇူးတင်လို့ပေါ့ကွ”

“မင်းကတော့ကွာ”

စိတ်လက်ကုန်ခန်းသွားပုံနှင့် ညည်းလိုက်သော မင်းမင်းထွန်း စကားအဆုံးမှာ ကျော်ယက တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်လေသည်။

ပြီး...ကျော်ယကပဲ စိတ်ကောင်းဝင်လာသော ပုံစံလေးနှင့်...

“ကဲပါ...မင်းတို့မှာလည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုတော့ ဒီနေ့ မင်းတို့ စားထားတာတွေကို ငါပဲ ရှင်းပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ခု ငါ ပိုက်ဆံခေါ်ရှင်းလိုက်ရင် စားပွဲထိုးလေးက ပိုက်ဆံ လာမယူပဲ... ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးပြောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံလာယူရမယ် လောင်းမလား”

ထိုစကားကြောင့် ငြိမ်နေသည့် ဖြိုးဇော်တစ်ယောက်ပို၍ စိတ်တိုသွားကာ...

“ဒီလောက်လောင်းချင်နေတဲ့ကောင် လောင်းမယ်ကွာ၊ ငါးထောင်ကြေး၊ ဘယ်သူနိုင်နိုင်၊ ရှုံးရှုံး...မနက်ဖြန်မှ ရှင်မယ်”

ရှင်းမယ်ဟေ့ဟု အော်လိုက်သော ကျော်ယအသံအဆုံးမှာ ထိုင်နေသည့် စားပွဲထိုးလေးက ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

သို့သော်...

ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသော ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဦးပြောင်ကြီးက ထိုစားပွဲထိုးလေးအား...

“ဟေ့ကောင် စူပါ...ဆိုင်နောက်ဘက်မှာ ဆေးစရာရှိတာတွေ သွားဆေးလိုက်ဦး၊ ပိုက်ဆံ ငါပဲ သွားသိမ်းလိုက်မယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း ဦးပြောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ထလာသည့်အခါမှာတော့
ကျော်ယက ဖြိုးဇော်ကို ကြည့်ကာ ပခုံးပဲ အသာတွန့်ပြန်လိုက်လေသည်။

*